

[Kjeld Olesen.]

restskatter på under 2.000 kr. ikke mere opkræves særskilt. Det gælder fradrag for medhjælpende hustruer, der forhøjes med 100 pct. Der er gennemført en lettelse af beskattningen af pensionisters ekstraintægter og en skærpet formuebeskatning for store formuer. Endelig er der gennemført en lov om samfundsrepræsentation i banker og sparekasser.

Jeg tror også her, at finansministeren fra ting, vi talte om i februar måned, vil nikke genkendende til visse formuleringer.

Heldigvis er udenrigspolitikken et af de områder, hvor der har været bred enighed, men det må desværre konstateres, at dansk udenrigspolitik har mistet sin dynamik. En af de ting, der har kendetegnet dansk udenrigspolitik, før den nuværende regering kom til, var en stadig mere udviklet kontakt med en række lande, f. eks. østlandene og lande i Asien og Afrika. Dette er gået fuldstændig i stå. Vor nuværende udenrigsminister kan lige overkomme at administrere og varetage de felter, der ligger inden for NATO og EF, men så heller ikke mere. Når det drejer sig om u-landspolitikken er det med den allerstørste skepsis, vi ser på de forslag, der er lagt op i forbindelse med besparelserne, hvad man med megen tydelighed vil få at høre ved en senere lejlighed.

Og så skal begivenhederne i Portugal hilses med glæde. Det må være Danmarks opgave at understøtte Portugal i omstillingsprocessen, den omstillingsproces, man står midt i. Når det drejer sig om de portugisiske kolonier, bør vi ikke fortage os noget, der kan forhindre en snarlig selvstændighed.

Desværre er situationen i Grækenland blevet forværret. Den tidligere regerings offentlige fordømmelse af regimet var aldeles klar. Jeg beder udenrigsministeren bekræfte, at der ikke er tale om nogen ændret holdning, det synes jeg er meget vigtigt at få afklaret nu inden NATO-ministermødet i Ottawa i næste uge.

Endelig vil jeg betegne det som en meget tragisk og ulykkelig udvikling, vi har set i Chile. Det må være regeringens opgave, at man internationalt ikke bare passivt ser til, mens militærjuntaen farer frem med terror og vold. Vi må yde vort til, at verdensopinionens øjne stadig væk bliver rettet mod dette ulykkelige land.

Folketinget drager snart på ferie, bortset fra det meget vigtige udvalgsarbejde, der jo skal fortsætte. Når vi vender tilbage til september måned, vil vi opdage, at problemerne er vokset, for på trods af f. eks. boligforliget må vi stadig væk imødesee en truende arbejdsløshed. Tag perspektivplan II og se, hvad det er for kæmpe økonomiske og menneskelige problemer, der skal løses. Her hjælper det ganske simpelt ikke med kortsigtede lapperier.

Ved denne afslutningsdebat må vi stille et meget stort spørgsmålstejn ved, om den nuværende regering magter at formidle det samarbejde, der skal lede hen til løsningerne. For sagen er jo den, at disse problemer er meget sikre tegn på afgørende mangler ved det nuværende samfund.

De politiske reresentanter for det åbne, liberale eller, om man vil, kapitalistiske samfund er i et uløseligt dilemma. Man ved nemlig, at skal vi hen til løsninger, der virkelig giver resultater, så vil disse løsninger ofte på afgørende punkter bryde med meget af det fundamentale i dette samfunds principper. Det, der skal til, er nemlig en helhedsplan, en meget omfattende planlægning, herunder også en meget dybtgående planøkonomi. Og det er nødvendigt at ville de midler, der skal til, for at en sådan planlægning kan virkeliggøres.

Et af midlerne er en tilstrækkelig effektiv ramme styring af både den offentlige og private sektor. Et andet er, at vi for alvor sætter ind over for inflationen gennem en mere offentlig jordpolitik. Et tredje middel er en tilstrækkelig koordinering imellem den statslige og kommunale planlægning. Et fjerde er en tilstrækkelig kapitaldannelse, hvor man ikke kommer uden om at diskutere økonomisk demokrati på en mere realistisk måde end hidtil. Et femte er en mere styret fordeling af den knappe kapital.

Det, vi har set hidtil, er en regering, der er karakteriseret ved lidenskab, når det drejer sig om antal mandater, og dette er ikke noget, man kan bebrejde regeringen. Dernæst er den karakteriseret ved en smidighed, som jeg tillader mig at betegne som grænsende til leddeløshed. Det er ikke leddeløshed, der er brug for, det er ikke fintklingende ord, der løser problemerne.

Til efteråret vil dette folketing blive sat på sin hidtil alvorligste prøve, når det drejer sig